

Súd: Najvyšší správny súd Slovenskej republiky
Spisová značka: 5Sfk/38/2022
Identifikačné číslo spisu: 1019201020
Dátum vydania rozhodnutia: 27. apríla 2023
Meno a priezvisko: JUDr. Petra Príbelská
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:1019201020.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Petry Príbelskej, PhD. (spravodajca) a sudcov JUDr. Anity Filovej a JUDr. Juraja Vališa, LL.M., v právnej veci žalobcu (sťažovateľ): HYDINA SLOVENSKO s.r.o., so sídlom Lieskovská cesta 23/640, Lieskovec, IČO: 45 300 950, právne zastúpený: KVASŇOVSKÝ & PARTNERS | ADVOKÁTI s.r.o., so sídlom Dunajská 2317/32, Bratislava, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 101439284/2019 zo dňa 12. júna 2019, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k.1S/160/2019-274 zo dňa 13. januára 2022, takto

r o z h o d o l :

Kasačná sťažnosť sa z a m i e t a .

Účastníkom konania sa náhrada trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

O d ô v o d n e n i e

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“ alebo „správny súd“) rozsudkom č.k. 1S/160/2019-274 zo dňa 13. januára 2022 postupom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „S.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 101439284/2019 zo dňa 12. júna 2019. O trovách konania rozhodol s poukazom na § 168 S.s.p. tak, že žalovanému ich náhradu nepriznal.

2. Rozhodnutím č. 101439284/2019 zo dňa 12. júna 2019 žalovaný podľa § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“) potvrdil rozhodnutie Daňového úradu pre vybrané daňové subjekty č. 100503579/2019 zo dňa 22. februára 2019, ktorým bolo žalobcovi oznámené daňovou exekučnou výzvou vymáhanie daňového nedoplatku v sume 31 741,57 € v zmysle § 91 Daňového poriadku, stanoveného na základe vykonateľného výkazu daňových nedoplatkov č. 100391679/2019 zostavený správcom dane z evidencie daní daňového dlžníka - žalobcu ku dňu 6. februára 2019 vo výške 31 741,54 €.

3. Správca dane dňa 22. februára 2019 vydal podľa § 91 Daňového poriadku daňovú exekučnú výzvu č. 100503579/2019, ktorou:

- oznámil žalobcovi, že vydaním rozhodnutia zo dňa 19. februára 2019 sa začalo daňové exekučné konanie na vymożenie daňového nedoplatku na podklade výkazu nedoplatkov,
- vyzval žalobcu, aby v lehote 8 dní od doručenia daňovej exekučnej výzvy zaplatil daňový nedoplatok vo výške 31 741,57 € na účet správcu dane,
- upozornil žalobcu, že v prípade nezaplatenia vydá daňový exekučný príkaz na vykonanie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke
- zakázal žalobcovi nakladať s peňažnými prostriedkami zablokovanými na jeho účtoch v bankách, pričom ho oboznámil s tým, že na základe príkazu žalobcu poskytovateľa platobných služieb poukážu sumu daňového nedoplatku alebo jeho časti na účet správcu dane.

4. Žalobou doručenou správneµu súdu sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného i daňovej exekučnej výzvy. Žiadal ich zrušiť a vec vrátiť správcovi dane na ďalšie konanie, ako aj priznať žalobe odkladný účinok.

5. Žalobca sa nestotožnil s názorom žalovaného, že daňová exekučná výzva nepredstavovala zásah do jeho práv a právom chránených záujmov. Odkázal na príslušnú judikatúru Najvyššieho súdu SR (sp.zn.3Sžf/77/2012 a sp.zn.8Sžf/19/2013), ktorá pripustila možnosť podrobiť daňovú exekučnú výzvu prieskumu zákonnosti. Podotkol, že daňová exekučná výzva mení, resp. obmedzuje dispozičné právo povinného nakladať so svojím majetkom a zasahuje tým do jeho vlastníckeho práva.

6. Okrem uvedeného namietal, že blokáciou finančných prostriedkov vo výške 4 000 000,- € správca dane objektívne znemožnil žalobcovi plnenie si jeho zákonných povinností i úhradu predmetného daňového nedoplatku a exekúcia je preto neprípustná. Žalobca nesúhlasil ani s názorom žalovaného, že jeho snahou nie je uhrádzať daňové nedoplatky. Zdôraznil, že daňové nedoplatky je pripravený hradiť, avšak bráni tomu blokácia jeho finančných prostriedkov zo strany správcu dane.

7. Žalobca záverom poukázal na to, že žalovaný a správca dane si neobstarali dostatok potrebných podkladov pre rozhodnutia vo veci, spoľahlivo, presne a úplne nezistili skutočný skutkový stav veci a vydanými rozhodnutiami prekročili medze zákonom dovolenej správnej úvahy.

8. Krajský súd v prvom rade poukázal na to, že daňové exekučné konanie je vykonávacím konaním, v ktorom sa vymáha daňový nedoplatok, resp. iné peňažné plnenie uložené rozhodnutím v daňovom konaní. Jednotlivé úkony správcu dane v štádiu daňového exekučného konania v zásade nie je možné kvalifikovať ako rozhodnutia preskúmateľné v správnom súdnictve podľa S.s.p., pretože tieto úkony smerujú k vykonaniu právoplatného exekučného titulu, ktorý zakladá povinnosť daňového subjektu zaplatiť vyrubenú sumu. Z tejto zásady však existujú výnimky, s ktorými počíta Daňový poriadok ako s preskúmateľnými okolnosťami i počas exekučného konania, a to v odvolacom daňovom konaní.

9. Ďalej poukázal na to, že daňová exekučná výzva spôsobuje aj hmotnoprávne následky, nemá výlučne len charakter procesného rozhodnutia. Daňovou exekučnou výzvou sa totiž povinnému subjektu ukladá tiež zákaz nakladania s majetkom, na ktorý chce správca dane uplatniť výkon daňovej exekúcie. Teda nielenže zakladá určitý vzťah medzi povinným a správcom dane, ale fakticky mení aj rozsah práv povinného k určitým zložkám jeho majetku. Obmedzenie dispozičného práva povinného subjektu nakladať so svojím majetkom možno právne kvalifikovať ako zásah do vlastníckeho práva, ktorému je priznaná ochrana nielen na úrovni vnútroštátnej (čl. 20 a nasl. Ústavy SR), ale aj medzinárodnej (čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 17 Charty základných práv EÚ).

10. Do pozornosti dal aj judikatúru Najvyššieho súdu SR (rozhodnutia sp.zn. 2Sžf/63/2016, 3Sžf/77/2012, 5Sžf/66/2012, 2Sžf/65/2012), podľa ktorej daňová exekučná výzva podlieha súdneµu prieskumu v obmedzenom rozsahu. Zákonnosť daňovej exekučnej výzvy správny súd preskúmava v rozsahu dôvodov uvedených v ustanovení § 91 ods. 5 Daňového poriadku, pričom ide o také okolnosti, ktoré nastali po nadobudnutí právoplatnosti exekučného titulu. Opačný výklad by viedol k

duplicitnej možnosti súdneho prieskumu zákonnosti exekučného titulu i v štádiu exekučného konania, čo je v rozpore s princípom subsidiarity, ktorý pri prechode do ďalšej úrovne právnej ochrany počíta s vyčerpaním právneho prostriedku nápravy v predchádzajúcom štádiu.

11. Mal za to, že v Daňovom poriadku právne upravené rozhodnutia vydávané daňovým orgánom v daňovom exekučnom konaní, t.j. rozhodnutie o začatí daňového exekučného konania a daňová exekučná výzva, sú dva samostatné inštitúty, ktoré oba pramene z povinnosti správcu dane exekvovať sumu daňového nedoplatku po márnom uplynutí lehoty na jeho úhradu, pričom tieto dva inštitúty pri koexistencii popri sebe zároveň na seba nadväzujú a dopĺňajú sa v konaní majúcom za cieľ splatenie daňového dlhu (daňovej povinnosti) priamym vynútením príslušnou autoritou verejnej moci. Rozhodnutím o začatí daňového exekučného konania sa daňová exekúcia začína. Vydáva ho správca dane na podklade exekučného titulu. Exekučným titulom je okrem vykonateľného rozhodnutia alebo exekučného titulu podľa osobitného predpisu aj výkaz nedoplatkov. Rozhodnutie o začatí daňového exekučného konania je právoplatné dňom doručenia, pričom však nie je určené daňovému subjektu - jemu sa toto rozhodnutie nedoručuje (ust. § 90 ods. 3 Daňového poriadku). Toto rozhodnutie sa doručuje osobám, na ktoré sa vzťahuje výrok o zákaze nakladania s majetkom daňového dlžníka, teda osobám užívajúcim, evidujúcim, nakladajúcim alebo spravujúcim tento majetok. Takýmito osobami sú napríklad banky. Rozhodnutie o začatí daňového exekučného konania obsahuje okrem iných náležitostí aj výrok o zákaze nakladania s majetkom daňového dlžníka, ktorý podlieha daňovej exekúcii, ako aj zákaz umožniť zaťažiť majetok daňového dlžníka, s výnimkou práva správcu dane zriadiť zákonné záložné právo v prospech vymáhanej dane.

12. V prejednávacom prípade rozhodnutím č. 100471603/2019 zo dňa 19. februára 2019 správca dane začal podľa § 90 ods. 1 Daňového poriadku daňové exekučné konanie vo veci vymáhania daňového nedoplatku vo výške 31 741,57 € od žalobcu ako daňového dlžníka. Exekučným titulom na začatie daňového exekučného konania bol vykonateľný výkaz daňových nedoplatkov č. 100391679/2019 zostavený z evidencie daní daňového dlžníka (žalobcu) ku dňu 6. februára 2019 v uvedenej výške. Výška daňových nedoplatkov žalobcu sporná nebola. V rozhodnutí o začatí daňového exekučného konania, ktoré správca dane doručil dvom bankám, v ktorých mal žalobca vedené bankové účty, je uvedená informácia, podľa ktorej správca dane v súlade s ust. § 108 Daňového poriadku vykoná daňovú exekúciu príkazom pohľadávky z účtu vedeného u poskytovateľa platobných služieb. Ďalej správca dane v uvedenom rozhodnutí zakázal poskytovateľom platobných služieb, aby akokoľvek nakladali s majetkom daňového dlžníka (žalobcu), ktorý podlieha daňovej exekúcii, a to ani v jeho prospech alebo na jeho príkaz vrátane jeho zaťaženia. V súlade s § 108 ods. 5 Daňového poriadku bolo poskytovateľom platobných služieb prikázané, aby po doručení rozhodnutia o začatí daňového exekučného konania zablokovali na účtoch daňového dlžníka (žalobcu) peňažné prostriedky do výšky daňového nedoplatku, a to aj vtedy, ak peňažné prostriedky prichádzajú na účet daňového dlžníka postupne. Zároveň rozhodnutie o začatí daňového exekučného konania obsahuje informáciu (privolenie), že na základe príkazu daňového dlžníka poskytovateľ platobných služieb zo zablockovaných peňažných prostriedkov poukáže na daňový exekučný účet správcu dane peňažné prostriedky vo výške vymáhaného daňového nedoplatku alebo jeho časti.

13. Krajský súd vychádzajúc z vyššie opísaného skutkového stavu veci a zákonnej úpravy vzťahujúcej sa na posudzovaný prípad vyslovil záver, že správca dane pri rozhodnutí o začatí daňového exekučného konania postupoval plne v súlade so zákonom. Rozhodnutím oznámil začatie daňovej exekúcie, adresoval ho osobám, ktorým je podľa zákona toto rozhodnutie určené a v súlade so zákonom a v jeho intenciách im zakázal nakladať s finančnými prostriedkami žalobcu. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že správca dane v tomto rozhodnutí v obmedzenej miere umožnil nakladať s finančnými prostriedkami žalobcu na predmetných bankových účtoch, a to pokiaľ sa dispozičný úkon bude týkať úhrady daňových nedoplatkov - exekvovaného daňového dlhu.

14. Daňovou exekučnou výzvou č. 100503579/2019 zo dňa 22. februára 2019 správca dane oznámil žalobcovi, že na základe exekučného titulu, ktorým je vykonateľný výkaz daňových nedoplatkov správcu dane č. 100391679/2019 zostavený z evidencie daní daňového dlžníka (žalobcu) ku dňu 6. februára 2019 vo výške 31 741,57 eur začal v súlade s ust. § 90 ods. 1 Daňového poriadku daňové

exekučné konanie vydaním rozhodnutia č. 100471603/2019 zo dňa 19. februára 2019 na vymożenie daňového nedoplatku v uvedenej výške a vyzval ho, aby v lehote 8 dní odo dňa doručenia daňovej exekučnej výzvy zaplatil daňový nedoplatok vo výške 31 741,57 € na daňový exekučný účet správca dane. Žalobca bol súčasne podľa ust. § 91 ods. 2 písm. g/ Daňového poriadku správcom dane upozornený, že ak daňový nedoplatok nebude v lehote určenej zaplatený, vydá správca dane exekučný príkaz na vykonanie exekúcie, a to z účtov žalobcu vedených u poskytovateľov platobných služieb. Týmto rozhodnutím bolo žalobcovi zakázané nakladať z finančnými prostriedkami na bankových účtoch, a to do výšky predstavujúcej exekvovanú sumu. Tiež bol žalobca informovaný, že v zmysle § ust. 108 ods. 5 Daňového poriadku na základe jeho príkazu poskytovateľa platobných služieb poukážu zo zablokovaných peňažných prostriedkov na daňový exekučný účet správca dane peňažné prostriedky vo výške vymáhaného daňového nedoplatku alebo jeho časti.

15. Správny súd ďalej uviedol, že správca dane rovnako pri vydaní napadnutej daňovej exekučnej výzvy postupoval v súlade so zákonom. V daňovej exekučnej výzve správca dane zrozumiteľne vysvetlil dôvod vydania tohto rozhodnutia a v súlade s ust. § 91 ods. 2 písm. e/ Daňového poriadku konkretizoval výšku daňových nedoplatkov podľa exekučného titulu (výkazu daňových nedoplatkov), na podklade ktorého sa daňové exekučné konanie začalo. Neobstojí preto námietka žalobcu, že z daňovej exekučnej výzvy nie je zrejmé, na akom základe začal správca dane daňové exekučné konanie. Žalobca bol tiež vyzvaný k dobrovoľnému plneniu daňového dlhu. Hoci rozhodnutie zakazuje žalobcovi nakladať s prostriedkami na v rozhodnutí uvedených bankových účtoch, zároveň ho informuje o tom, že pokiaľ bude dispozičným úkonom úhrada žalobcovho daňového dlhu, ktorý je predmetom exekúcie, tento úkon je možný, čo je v súlade s ust. § 108 ods. 5 veta druhá Daňového poriadku. Ani námietka žalobcu, že mu bolo na jednej strane zakázané nakladať s jeho finančnými prostriedkami na bankových účtoch a zároveň mal určenú povinnosť splatiť daňový dlh, nemôže byť preto považovaná za dôvodnú. Uvedená argumentácia pravdepodobne pramení z nepochopenia textu v daňovej exekučnej výzve, pričom však nie je súladná s obsahom a významom napadnutého rozhodnutia.

16. Pokiaľ žalobca namietal, že sú mu blokované finančné prostriedky v ním uvedenej výške, tak táto skutočnosť podľa názoru správneho súdu z administratívneho spisu nevyplýva. Rozhodnutia daňových orgánov týkajúce sa exekučnej výzvy napadnuté žalobou ukladajú príkazy a obmedzenia len vo výške exekvovanej sumy, nie nad jej rámec. Taktiež rozhodnutie o začatí exekučného konania, ako je to v ňom explicitne uvedené, ukladá dotknutých osobám (bankám) obmedzenia s prostriedkami žalobcu na jeho bankových účtoch len do výšky exekvovanej sumy. Ani túto námietku žalobcu nie je možné preto považovať za dôvodnú. Za nedôvodnú a ničím nepodloženú rovnako možno považovať námietku žalobcu rozporujúcu konštatovanie žalovaného o úmysle žalobcu vyhýbať sa realizácii svojich daňových povinností, nakoľko toto konštatovanie žalovaného v napadnutom rozhodnutí absentuje.

17. Správny súd konštatoval, že žalobné námietky neboli spôsobilé spochybníť zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného ani daňovej exekučnej výzvy, ktoré sú len logickým zákonným vyústením začatého exekučného konania, v ktorom správca dane uskutočňuje úkony na vymożenie daňového nedoplatku vyrubeneho právoplatnými a vykonateľnými rozhodnutiami. V rámci súdneho prieskumu exekučnej výzvy je súd oprávnený preveriť zákonnosť postupu správca dane len v danom štádiu exekučného konania. Neskúma zákonnosť právoplatných a vykonateľných rozhodnutí (exekučného titulu), na základe ktorých bolo daňové exekučné konanie začaté. V prejednávanom prípade nenastali po nadobudnutí právoplatnosti exekučného titulu také okolnosti (§ 91 ods. 5 Daňového poriadku), ktoré by boli spôsobilé k vysloveniu nezákonnosti daňovej exekučnej výzvy. A teda nenastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného daňového nedoplatku alebo by bránili jeho vymáhateľnosti a rovnako tak neexistujú žiadne iné dôvody, pre ktoré by bola daňová exekúcia v danej veci neprípustná. Pre úplnosť súd dodal, že žalobca ako daňovník, ktorého príjmy podliehajú dani, má právo využitia opravných prostriedkov počas daňového konania. Exekúcia v súlade so zákonom nastupuje až po tom, ako sa stali nedoplatky žalobcu na daniach vykonateľnými.

18. Vo vzťahu k vyššie uvedenému, správny súd poukázal na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR - rozsudok sp.zn. 8Sžfk/81/2020 zo dňa 30. júna 2021, ktorým zamietol kasačnú sťažnosť proti

rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 6S/186/2019-211, ktorým zamietol žalobu žalobcu v obdobnej veci týkajúcu sa totožných účastníkov konania ako v tomto konaní Ďalej správny súd poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Sžf/85/2014, v ktorom sa uvádza: „Daňová exekučná výzva podlieha len v obmedzenom rozsahu súdnemu prieskumu zákonnosti. Jej zákonnosť možno preskúmať iba z dôvodov podľa § 91 ods. 5 písm. a/ a b/ Daňového poriadku, pričom podľa názoru Najvyššieho súdu ide o také okolnosti, ktoré nastali až po nadobudnutí právoplatného exekučného titulu. Opačný výklad by viedol k duplicitnej možnosti súdneho prieskumu zákonnosti exekučného titulu i v štádiu exekučného konania, čo je v rozpore s princípom subsidiarity, ktorý pri prechode do ďalšej úrovne právnej ochrany, počíta s vyčerpaním právneho prostriedku nápravy v predchádzajúcom štádiu jeho vymáhateľnosti.“

19. Na základe uvedených skutočností a po oboznámení sa s pripojeným administratívnym spisom správny súd dospel k záveru, že postup ako aj rozhodnutia orgánov verejnej správy v oboch inštanciách považoval za vydané v súlade so zákonom a že sa s posudzovanou vecou dôsledne zaoberali a vyvodili správne skutkové aj právne závery, s ktorými sa správny súd v celom rozsahu stotožnil a konštatoval, že v konaní, ani v rozhodnutiach týchto orgánov nezistil porušenie žiadneho z ustanovení zákonov. Správny súd záverom poznamenal, že žalovaný v rozhodnutí nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05, I ÚS 141/09-12).

20. Proti tomuto rozsudku podal žalobca - sťažovateľ z dôvodov uvedených v ust. § 440 ods. 1 písm. f/, g/ a h/ S.s.p. kasačnú sťažnosť, ktorou sa domáhal, aby kasačný súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alebo aby rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného i rozhodnutie správcu dane a vec vráti správcovi dane na ďalšie konanie.

21. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti uviedol, že žalovaný a správca dane neobstarali dostatok potrebných podkladov potrebných pre rozhodnutie vo veci, spoľahlivo, presne a úplne nezistili skutočný stav veci, prekročili medze zákonom dovolenej správnej úvahy, rozhodnutie odôvodňovali nezákonným dôkazným prostriedkom, nevydali rozhodnutia v súlade s právnymi predpismi, nevydali rozhodnutia obsahujúce zákonom predpísané náležitosti a procesne nepostupovali v súlade s platným právnym poriadkom. Sťažovateľ namietal, že krajský súd tieto skutočnosti dostatočným spôsobom nevyhodnotil.

22. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti konkrétne namietal, že:

- správny súd si neobstaral dostatok potrebných podkladov pre rozhodnutie vo veci, správne orgány spoľahlivo, presne a úplne nezistili skutočný stav veci,
- zo strany správnych orgánov došlo k prekročeniu medzí zákonom dovolenej správnej úvahy, nakoľko hodnotenie dôkazov nemôže byť ľubovoľné,
- na dôkazy získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi nemožno prihliadnuť,
- v odôvodnení správnych rozhodnutí sa orgány verejnej správy nevysporiadali s námietkami sťažovateľa, nevykonali dokazovanie v potrebnom rozsahu a nevysporiadali sa s otázkou prečo nevykonali všetky dôkazy navrhnuté účastníkom konania,
- napadnuté rozhodnutia v predmetnej veci tak trpia nielen vadami nepreskúmateľnosti, ale vydaniu týchto rozhodnutí predchádzalo také zistenie skutkového stavu, ktoré je pre posúdenie predmetnej veci nedostačujúce a obsahuje aj rozpory, ktoré súd nijako neodstránil,
- správny súd len jednoducho konštatoval správnosť postupu predchádzajúceho súdnemu konaniu, avšak jeho úlohou je samostatne a nezávisle hodnotiť správnosť a úplnosť skutkových zistení správneho orgánu,
- v napadnutom rozsudku absentuje vlastné vysporiadanie sa s podstatnými žalobnými námietkami zo strany správneho súdu,
- napadnutý rozsudok sa v odôvodnení nedostatočne vysporiadal so všetkými podstatnými a právne významnými skutočnosťami predmetnej veci.

23. Vyjadrenie žalovaného ku kasačnej sťažnosti nebolo podané.

24. Dňom 1. augusta 2021 začal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky svoju činnosť, t.j. začal konať a rozhodovať vo všetkých veciach, v ktorých do 31. júla 2021 konal a rozhodoval Najvyšší súd Slovenskej republiky v Správnom kolégiu (čl. 154g ods. 4 a 6 Ústavy v spojení s § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). Od 1. augusta 2021 teda koná a rozhoduje o kasačných sťažnostiach Najvyšší správny súd Slovenskej republiky. Predmetná vec bola náhodným spôsobom pridelená do piateho senátu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, ktorý o nej rozhodol v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia pod pôvodnou spisovou značkou.

25. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ včas (§ 443 ods. 2 písm. a/ S.s.p.), je prípustná (§ 439 S.s.p.) a bola podaná oprávneným subjektom (§ 442 ods. 1 S.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná a je potrebné ju zamietnuť. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky www.nssud.sk (§ 137 ods. 2 a 3 S.s.p.).

26. Kasačný súd po oboznámení sa s dôvodmi kasačnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku preskúmal rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a prvostupňového orgánu a konanie im predchádzajúce, najmä z pohľadu či sa správny súd vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného a rozhodnutia správcu dane.

27. Pred uvedením dôvodov, na ktorých spočíva výroková časť rozsudku, kasačný súd preskúmal konania medzi totožnými účastníkmi konania v obdobných skutkových veciach, ktoré boli vedené pred Najvyšším správnym súdom SR, ako aj pred Najvyšším súdom SR, z ktorého prešiel výkon správneho súdnictva na Najvyšší správny súd SR počnúc od 1. augusta 2021. Kasačný súd zistil, že právne otázky vznesené sťažovateľom boli kasačným súdom už v obdobných skutkových veciach právoplatne posúdené, a to v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn.8Sžfk/81/2020 zo dňa 30. júna 2021 a v rozsudkoch Najvyššieho správneho súdu SR sp.zn.4Sžfk/56/2020 zo dňa 26. mája 2022 a sp.zn.10Sžfk/56/2020 zo dňa 28. júna 2022. Kasačný súd v týchto konaniach zamietol kasačnú sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú. Zohľadniac uvedené skutočnosti kasačný súd v súlade s § 464 ods. 1 S.s.p. poukazuje na odôvodnenie skôr vydaného rozhodnutia Najvyššieho správneho súdu SR sp.zn. 10Sžfk/56/2020 zo dňa 28. júna 2022, s ktorým sa konajúci kasačný súd stotožňuje a v príslušnom rozsahu ho uvádza

28. „Podľa § 453 ods. 1 a 2 SSP kasačný súd je viazaný rozsahom kasačnej sťažnosti a kasačnými bodmi, čo znemožňuje kasačnému súdu dotvárať alebo dopĺňať kasačnú sťažnosť. Takáto činnosť by z jeho strany znamenala porušenie rovnosti účastníkov konania. Táto skutočnosť zároveň znamená, že od sťažovateľa sa očakáva zvýšená procesná zodpovednosť za správne vymedzenie kasačnej sťažnosti, pretože zákon kladie na vymedzenie sťažnostných bodov pomerne prísne kvalitatívne nároky (§ 440 ods. 2), čo napokon súvisí aj s požiadavkou povinného zastúpenia advokátom v kasačnom konaní.

29. Po preskúmaní kasačnej sťažnosti podanej žalobcom kasačný súd musí konštatovať, že všetky uplatnené sťažnostné body boli vymedzené neurčito, nezrozumiteľne a nekonkrétne, čím de facto zabránili kasačnému súdu vykonať riadny kasačný prieskum napadnutého rozsudku a eventuálne sa odchýliť od záverov, ku ktorým dospel krajský súd.

30. V prvom rade kasačný súd poukazuje na nedôvodnosť kasačnej námietky s poukazom na § 440 ods. 1 písm. f/ SSP. Podľa žalobcu táto námietka mala spočívať najmä v tom, že sa krajský súd náležite nevysporiadal s námietkami žalobcu s poukazom na § 139 ods. 2 SSP, a teda napadnutý rozsudok je tak postihnutý deficitom nespreskúmateľnosti. Kasačný súd k tejto námietke uvádza, že krajský súd sa náležite a v súlade so zákonom vysporiadal so všetkými podstatnými a pre vec relevantnými námietkami žalobcu ako aj s tvrdeniami žalovaného. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku dostatočne vyplývajú skutočnosti a právne dôvody, ktoré viedli krajský súd k právnomu záveru o nedôvodnosti podanej žaloby, čo je v súlade s procesnými požiadavkami vyjadrenými v § 139 SSP. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi.

31. Nedôvodná je aj námietka žalobcu, že správne orgány prekročili medze zákonom dovolenej správnej úvahy, ktorá v danom prípade vôbec nemohla byť aplikovateľná. Zo strany orgánov verejnej správy nemohlo prísť k prekročeniu medzí správnej úvahy, nakoľko v procese začatia exekučného konania Daňový poriadok nepripúšťa úvahu pre správcu dane.

32. K ďalšej námietke žalobcu a to vo vzťahu k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci v zmysle § 440 ods. 1 písm. g) SSP kasačný súd poukazuje na to, že podľa § 440 ods. 2 SSP dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v ods. 1 písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podanie pred krajským súdom. V tomto zmysle kasačný súd upozorňuje na to, že v takomto rozsahu resp. týmto spôsobom dôvod kasačnej sťažnosti a to nesprávne právne posúdenie veci podľa § 440 ods. 1 písm. g/ SSP žalobcom vymedzený nebol.

33. Pokiaľ ide o ďalší dôvod kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. h/ SSP, takisto nie je zrejмый poukaz od akej konkrétnej ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu sa mal správny súd odchýliť.

34. K námietke týkajúcej sa nezaobstarania si dostatku potrebných podkladov pre rozhodnutie vo veci, neúplného zistenia skutkového stavu zo strany správnych orgánov a [...], kasačný súd uvádza, že tieto pochybenia konkretizované neboli. Kasačný súd pritom pripomína, že predmetom konania je daňová exekúcia, kde sa vychádza z vykonateľného exekučného titulu. Z podkladov je pritom zrejmé, že v čase vydávania daňovej exekučnej výzvy a rozhodnutia žalovaného existoval vykonateľný exekučný titul. Kasačný súd preto nerozumie, aké nedostatky v skutkovom stave mal žalobca na mysli. Pokiaľ išlo o nedostatočné preskúmanie stavu blokácie finančných prostriedkov, pre ktorú žalobca údajne nemohol dlh zaplatiť, kasačný súd poukazuje na záver krajského súdu, že blokácia finančných prostriedkov neznemožňovala žalobcovi uhradiť exekvovaný dlh, s čím sa plne stotožňuje aj kasačný súd. Kasačný súd konštatuje, že žalovaný a aj správca dane v predmetnej veci dostatočne a úplne zistili skutkový stav [...]. V kasačnej sťažnosti absentovalo zo strany sťažovateľa, aké ním navrhnuté dôkazy neboli vykonané a v čom pri tomto posúdení krajský súd pochybil.

35. Kasačnému súdu záverom nedá nespomenúť, že kasačná sťažnosť sťažovateľa je plná všeobecných formulácií týkajúcich sa povinností správnych orgánov a správneho súdu v súvislosti so zisťovaním skutkového stavu a vydávaním a odôvodňovaním rozhodnutí a tomu zodpovedajúcich rovnako všeobecných konštatácií sťažovateľa, že v danom prípade si správne orgány a správny súd tieto povinnosti nespĺnili. Takéto závery sťažovateľa sú však svojou povahou skôr len všeobecnými ponosmi či vyjadreniami nespokojnosti sťažovateľa s rozhodnutiami správnych orgánov a správneho súdu. V kasačnej sťažnosti takmer úplne absentuje snaha o reakciu na konkrétne závery správneho súdu, prípadne vady napadnutého rozsudku krajského súdu a zistenia správcu dane ako aj žalovaného v predmetnej právnej veci. Navyše kasačná sťažnosť obsahuje opakované duplicitné námietky a s vecou nesúvisiace citácie právnej úpravy (napr. citácia ustanovení S.s.p. týkajúcich sa problematiky správneho trestania, o ktorú v danom prípade vôbec nešlo, či ustanovení Daňového poriadku o doručovaní, ktoré boli pre rozhodnutie vo veci rovnako irelevantné). Odmysliac si bod kasačnej

sťažnosti obsahujúci zhrnutie priebehu konania, ktorý obsahoval stručný súhrn pre vec príznačných skutočností, podaná kasačná sťažnosť mala povahu akéhosi paušálneho univerzálneho podania na kasačný súd, ktorý nebol vôbec konkretizovaný na prejednávajúcu vec, a to ani skutkovo ani právne. Kasačná sťažnosť s ohľadom na jej formuláciu je tak hraničná z pohľadu zrozumiteľnosti ako aj (ne)zrozumiteľnosti, že vzbudzuje pochybnosti o ciele podania, účelovo predlžovať súdne konanie v predmetnej veci bez záujmu o úspech v nej. Kasačný súd preto zvažoval možnosť postupu podľa § 28 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p., keď môže odmietnuť kasačnú sťažnosť z dôvodu zjavne šikanózneho charakteru alebo ktorou sa sleduje zneužitie práva či jeho bezúspešné uplatňovanie. S ohľadom na celkovú dĺžku kasačného konania však kasačný súd nepristúpil k odmietnutiu kasačnej sťažnosti ako šikanózneho podania a meritórne ju posúdil. V duchu starorímskeho *vigilantibus iura scripta sunt* kasačný súd v predmetnej veci dodáva, že spôsob formulácie kasačnej sťažnosti a vágnosť námietok v nej obsiahnutých sa nepochybné odrazili aj v charaktere a konkrétnosti odpovedí, ktoré od kasačného súdu sťažovateľ získal, za čo nesie zodpovednosť práve sťažovateľ (§ 453 ods. 2 S.s.p.).

36. Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti kasačný súd záverom konštatuje, že s právnymi námietkami sťažovateľa sa krajský súd v napadnutom rozsudku riadne vysporiadal. Námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil kasačný súd ako príliš všeobecné a abstraktné a preto i nedôvodné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 S.s.p. ako nedôvodnú zamietol.

37. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol Najvyšší správny súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 S.s.p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S.s.p.). Kasačný súd nepriznal trovy konania ani úspešnému žalovanému z dôvodu, že žalovaný je orgánom štátnej správy a kasačný súd v danej veci nevzhliadol výnimočnosť situácie zakladajúcej nárok na priznanie náhrady trov konania takémuto orgánu.

38. Senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyseľne (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie :

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok **n i e j e** prípustný.